

LA CASA ^A LA MAR MÉS BLAVA

Una illa màgica.
Una missió perillosa.
Un secret ardent.

TJ KLUNE

fanbooks

TJ KLUNE

LA CASA A LA MAR
MÉS BLAVA

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The house on the cerulean sea*

© Travis Klune, 2020

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: abril del 2022

ISBN: 978-84-18327-95-7

Dipòsit legal: B. 4.624-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

U

—Ai, mare —va dir en Linus Baker, eixugant-se la suor del front—. Això sí que és la mar d’inusual.

I es quedava curt. Amb un embadaliment perplex, observava com una nena d’onze anys que es deia Daisy feia levitar uns blocs de fusta molt per damunt del seu cap. Els blocs giraven traçant cercles concèntrics, molt a poc a poc. La Daisy arrufava el front, concentrada, i treia la llengua entre les dents. Tot això es va allargar un minut ben bo abans que els blocs descendissin fins a terra lentament. El nivell de control de la nena era espantós.

—Ahà —va dir en Linus, gargotejant furiosament al seu quadern. Eren al despatx de la directora, una sala endreçada amb moqueta de color marró administratiu i mobiliari antic. Les parets estaven folrades amb quadres horrorosos de lèmurs en diverses postures. La directora els hi havia ensenyat amb orgull i li havia explicat que la pintura era la seva passió, i que si no s’hagués convertit en la directora d’aquell orfenat en particular, s’hauria enrolat a un circ ambulat com a domadora de lèmurs, o fins i tot hauria obert una galeria per compartir el seu art amb el món. En Linus va pensar que el món estava molt millor amb aquells quadres tancats al despatx, però s’ho va guardar per a si mateix. No era allà per fer crítica de l’obra d’una aficionada.

—I cada quant... mmm, ja saps... fas flotar objectes?

La directora de l’orfenat, una dona rabassuda de cabells encrespats, va fer una passa endavant.

—Ah, no gaire sovint —es va apressar a dir. Es fregava les

mans, i els seus ulls anaven d'una banda a l'altra—. Potser un o dos cops... per any?

En Linus va tossir.

—Per mes —es va corregir la dona—. Que ximpleta que soc. No sé per què he dit «per any». Ha estat un lapsus. Sí, un o dos cops per mes. Ja sap com va. Com més creixen les criatures, més... coses fan.

—És veritat, això? —va preguntar en Linus a la Daisy.

—Oh, i tant —va respondre la Daisy—. Un o dos cops per mes, i prou.

Li va dirigir un somriure angelical i en Linus es va preguntar si l'havien instruït abans que ell arribés perquè donés aquelles respostes. No seria la primera vegada que li passava, i dubtava que fos l'última.

—És clar —va dir en Linus. La dona i la nena van esperar mentre el seu bolígraf continuava gratant el paper. Ell notava que era el centre de les seves mirades, però es va concentrar en les paraules que escrivia. La precisió requeria atenció. Ell era l'exhaustivitat en persona, i la visita a aquell orfenat en concret havia estat, com a mínim, reveladora. Havia d'anotar tants detalls com fos possible per completar el seu informe final un cop tornés a l'oficina.

La directora va començar a arreglar la Daisy, pentinant-li els cabells negres rebels cap enrere i subjectant-los-hi amb clips de plàstic en forma de papallones. La Daisy observava amb tristesa els seus blocs, quietos a terra, com si desitgés que estiguessin levantant un cop més, i arrufava les celles frondoses repetidament.

—Ho pots controlar? —va preguntar en Linus.

Abans que la Daisy pogués obrir la boca, la directora va dir:

—És clar que sí. Mai no la deixariem...

En Linus va aixecar la mà.

—Li agrairia, senyora, sentir les respostes de boca de la mateixa Daisy. No tinc cap dubte que vostè ho fa amb la millor de

les intencions, però trobo que les criatures com la Daisy tendeixen a ser més... directes.

La directora va fer el gest de tornar a parlar, però en Linus va arquejar una cella. Ella va assentir, amb un sospir, i es va apartar de la Daisy.

Després d'apuntar-se una última observació, en Linus va tapar el bolígraf i el va guardar, juntament amb el quadern, dins el maletí. Es va aixecar de la cadira i es va ajupir davant de la Daisy, malgrat el xerric de protesta dels seus genolls.

La Daisy es mossegava el llavi inferior i tenia els ulls esbatanats.

—Daisy? Ho pots controlar?

Ella va fer que sí amb el cap a poc a poc.

—Em penso que sí. No he fet mal a ningú des que em van portar aquí. —Les comissures se li van corbar cap avall—. Des d'allò d'en Marcus, res. No m'agrada, fer mal a la gent.

Ell gairebé se la va creure.

—Ningú ha dit que t'agradés. Però de vegades no podem controlar els nostres... dons. I no necessàriament és culpa de la persona que té aquest do.

No va semblar que això la fes sentir millor.

—I de qui és culpa, doncs?

En Linus va parpellejar.

—Bé, suposo que hi intervenen tota mena de factors. La investigació moderna insinua que els estats emocionals extrems poden desencadenar casos com el teu. La tristesa. La ràbia. Fins i tot la felicitat. Potser eres tan feliç que sense voler vas llançar una cadira al teu amic Marcus? —Era el primer motiu pel qual l'havien enviat allà: en Marcus havia hagut d'anar a l'hospital perquè li cuessin la cua, que havia quedat torçada en un angle estrany. Immediatament, l'hospital havia enviat l'informe del cas al Departament Responsable dels Infants Màgics, tal com requeria el protocol. L'informe va donar lloc a una investigació, i era per això que havien assignat en Linus a aquell orfenat en concret.

—Sí —va dir la Daisy—. És exactament això. En Marcus em va posar tan contenta quan em va robar els llapis de colors que li vaig llançar una cadira sense voler.

—Ja —va dir en Linus—. Li vas demanar disculpes?

Ella va tornar a clavar la vista als blocs i va fregar els peus contra el terra.

—Sí. I ell em va dir que ni tan sols estava enfadat. Fins i tot em va fer punta als llapis de colors abans de tornar-me'ls. Hi té més traça que jo.

—Que considerat —va dir en Linus. Es va plantejar allargar el braç i tustar-li l'espatlla, però va trobar que no era apropiat—. I sé que no li volies fer mal, en realitat. A partir d'ara ens hauríem d'aturar a pensar abans de deixar que les emocions s'apoderin de nosaltres. Què et sembla?

Ella va assentir amb vehemència.

—Oh, i tant. Prometo aturar-me a pensar abans de llançar cap cadira amb res més que el poder de la ment.

En Linus va sospirar.

—No em referia ben bé a això quan...

Va sonar un timbre a les profunditats de la casa vella.

—Galetes —va dir la Daisy amb una inhalació, abans d'arren-car a córrer cap a la porta.

—Només una —va dir la directora darrere seu—. Que si no, no soparàs!

—Sí que soparé! —va cridar la Daisy abans de tancar la porta de cop darrere seu. En Linus va sentir el tap-tap-tap de les seves passes mentre corria pel passadís en direcció a la cuina.

—No soparà —va murmurar la directora, escarxofant-se a la cadira de darrere l'escriptori—. Sempre s'acaba atipant.

—Crec que s'ha guanyat la galeta —va dir en Linus.

Ella es va passar la mà per la cara abans d'observar-lo amb cautela.

—Bé, ja està. Ha entrevistat totes les criatures. Ha inspeccio-

nat la casa. Ha vist que en Marcus està bé. I malgrat... l'incident amb la cadira, salta a la vista que la Daisy no té mala bava.

Ell hi coincidia. En Marcus li havia semblat més interessat a incorporar la firma d'en Linus al guix de la cua que no pas a ficar la Daisy en cap mena de problema. En Linus s'hi havia oposat, allegant que no li corresponia fer una cosa així. Per a en Marcus havia estat una decepció, però s'havia refet gairebé de seguida. En Linus havia quedat meravellat (cosa que li passava de tant en tant) de la resiliència de tots plegats, tenint en compte les circumstàncies.

—Hi estic d'acord.

—M'imagino que no em dirà què pensa escriure al seu informe...

En Linus es va empipar de cop.

—Ni parlar-ne. N'hi enviaran una còpia tan bon punt jo l'hagi lliurat. El contingut se li revelarà llavors, ni un segon abans.

—És clar —es va afanyar a dir la directora—. No pretenia insinuar que vostè...

—M'alegro que entengui els meus termes —va dir en Linus—. I sé del cert que el DRIM també ho apreciarà. —Es va posar a furgar el seu maletí, redistribuint-ne el contingut fins que en va quedar satisfet. El va tancar i el va assegurar amb els passadors—. I ara, llevat que hi hagi cap més assumpte pendent, m'acomiararé de vostè i marxa...

—Cau bé a les criatures.

—A mi també em cauen bé, les criatures —va respondre ell—. En cas contrari, no em dedicaria a aquesta feina.

—No sempre funciona així, amb la gent com vostè. —La dona es va aclarir la gola—. Amb els altres assistents socials, vull dir.

Ell es va quedar mirant la porta, de sobte fora del seu abast. Havia estat a punt d'aconseguir completar la fugida. Agafant el maletí davant seu com un escut, es va tornar a girar.

La directora es va alçar de la cadira i va vorejar l'escriptori.

Ell va fer una passa enrere, en gran part per costum. Ella no s'hi va acostar més. En comptes d'això, es va repenjar a l'escriptori.

—N'hem tingut... d'altres —va dir.

—Ah, sí? Era d'esperar, evidentment, però...

—No visiten les criatures —va dir—. No pel que són, sinó pel que són capaces de fer.

—Se'ls hauria de donar una oportunitat, com a tots els nanos. Quines esperances tindrien de ser adoptats si se'ls tracta com una cosa a témer?

La directora va riure pel nas.

—Adoptats, diu.

Ell va entretancar els ulls.

—He dit alguna cosa que no tocava?

Ella va brandar el cap.

—No, perdoni'm. Vostè resulta una alenada d'aire fresc, amb aquesta manera de ser. El seu optimisme s'encomana.

—Sí, soc l'ànima de la festa —va dir en Linus, amb veu inexpressiva—. I ara, si no hi ha res més, me n'aniré a...

—Com és que sap fer el que fa? —va preguntar la dona. De sobte va empal·lidir, com si no es pogués creure el que acabava de dir.

—No l'entenc.

—Em refereixo a treballar per al DRIM.

La suor va començar a regalimar pel clatell d'en Linus i a escolar-se-li per sota el coll de la camisa. En aquell despatx hi feia una calor infernal. Per primer cop en molt de temps, va desitjar ser a fora, sota la pluja.

—I quin problema té, el DRIM?

Ella va vacil·lar.

—No el voldria ofendre.

—Això espero.

—Però és que... —La directora es va aixecar de l'escriptori, amb els braços encara plegats—. No s'ho pregunta, vostè?

—Mai —va respondre en Linus, immediatament. I tot seguit va afegir—: El què?

—Què passa a un lloc com aquest després que vostè lliuri el seu informe final. Què se'n fa, dels nens.

—Llevat que se'm cridi per tornar, confio que continuaran vivint alegres i feliços fins que es converteixin en adults alegres i feliços.

—Uns adults que continuaran regulats pel govern pel simple fet de ser qui són.

En Linus es va sentir acorralat. No estava preparat per a això.

—Jo no treballo per al Departament Responsable dels Adults Màgics. Si té cap observació en aquest sentit, li recomano que es dirigeixi al DRAM. Jo em dedico íntegrament al benestar de les criatures. Res més.

La directora va fer un somriure trist.

—Mai són criatures per sempre, senyor Baker. Tard o d'hora acaben creixent.

—I creixen utilitzant les eines que una persona com vostè els proporciona, en cas que assoleixin l'edat d'haver de marxar de l'orfenat sense que ningú els hagi adoptat. —Va fer una altra passa cap enrere, en direcció a la porta—. I ara, si em disculpa, he d'agafar l'autobús. Tinc un llarg trajecte fins a casa, i no vull que se m'escapi. Gràcies per la seva hospitalitat. I, un cop més, tan bon punt hagi entregat l'informe, se n'hi enviarà una còpia per als seus propis registres. Si té cap pregunta, faci'ns-ho saber.

—De fet, sí que tinc una altra...

—Envii'ns-la per escrit —va dir en Linus, ja a l'altra banda del llindar—. L'estaré esperant.

Va tancar la porta darrere seu i va sentir el soroll del pany. Va agafar aire profundament i va exhalar a poc a poc.

—Perfecte, nano hi has caigut de quatre potes. Ara t'enviarà un centenar de preguntes.

—Encara el sento —va dir la directora des de l'altra banda de la porta.

En Linus es va endur un ensurt de mort i va travessar el passadís a correueta.

Ja estava a punt de sortir per la porta principal quan es va aturar en sec en sentir un esclat de rialles procedents de la cuina. Contra el que li deia el seny, s'hi va acostar de puntetes. Va deixar enrere pòsters clavats a la paret, amb els mateixos missatges que a tots els orfenats autoritzats pel DRIM on havia estat. Mostraven infants somrients a sota de frases com ara «QUAN SOM MÉS FELIÇOS ÉS QUAN ESCOLTEM ELS ENCARREGATS», «UN INFANT TRANQUIL ÉS UN INFANT SA» i «QUI NECESSITA MÀGIA QUAN TENS IMAGINACIÓ?».

Va treure el cap per la porta de la cuina. Allà, en una taula llarga de fusta, hi seia una colleta.

Hi havia un nen amb plomes blaves als braços.

Hi havia una nena que grallava com una bruixa. Un so apropiat, tenint en compte que al seu expedient hi constava que era justament això.

Hi havia una nena més gran que cantava amb veu tan seductora que feia que els vaixells s'estimbessin a la costa. En Linus s'havia estremit en llegir-ho.

Hi havia un selkie, un nen petit amb una capa de pèl a les espatlles.

I hi havia la Daisy i en Marcus, és clar. Seien de costat, i la Daisy exclamava alguna cosa sobre la cua d'ell amb la boca plena de galeta. En Marcus se la mirava somrient amb aquell rostre que semblava un camp de pigues rovellades i la cua reposant sobre la taula. En Linus va observar com preguntava a la Daisy si li podria fer un altre dibuix al guix amb llapis de colors. Ella hi va accedir de seguida.

—Una flor —va dir—. O un insecte amb dents punxegudes i fibló.

—Oooh! —va fer en Marcus amb una inhalació—. L'insecte. Vull que em facis l'insecte.

En Linus els va deixar en pau, satisfet amb el que havia vist. Se'n va tornar cap a la porta per enèsima vegada. Va esbufegar en adonar-se que s'havia descuidat el paraigua un altre cop.

—Per l'amor de...

Va obrir la porta i va sortir sota la pluja per iniciar el llarg camí cap a casa.